

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIX. ročník

číslo 5/květen 2023

Sborový den ve Hvozdnici, str. 10

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Autorozhovor	15
Staršovstvo		Tomáš B. se ptá Tomáše Bedrníka, pokračování	
Zápis z 837. schůze 24. 4. 2023	3	O saláru	19
Křty	4	Braník čtyři dekady domovem	21
Lucky Luke	4	Moudrost volá na všechny	23
(dorostová výprava)		(zamyšlení Elišky Annadurai)	
Odrostová velikonočka	7	Ranní zamyšlení Rut Nývltové 4	25
Bez Družic		Úvahy nad Úvahami VIII	27
Sborový den ve Hvozdnici 1. 5.	10	Příroda	
Branka pro děti		Pozvánky	30
Láskou proti plevelu	13	(Noc kostelů a koncert)	
Láska přemůže i smrt	14	Kontaktní informace, tiráž	31

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás u květnové Brány! Po mém dubnovém stýskání už je konečně venku vesměs krásně, a s tím přicházejí i různé venkovní sborové akce. Proběhly velíkonoční výpravy mladšího a staršího dorostu a odrostu, sborový den ve Hvozdnici nebo třeba setkání mládeže u řeky s piknikem a chvalami.

Právě prvomájovému sborovému dni jsme věnovali delší článek, ve kterém své zážitky popisují jednotliví účastníci akce. Ač je každý pohled jiný, jedno zůstává společné – byl to podle všeho velmi vydařený den. I mně se líbil. S vděčností vzpomínám na sborové dny v Černíkách u Slabých, kam jsem ráda zajela až z Jáchymova, kde jsem tehdy bydlela. Prostor hvozdnického sboru jsem znala už z dorostové výpravy, kde jsem byla kdysi jako vedoucí či z víkendovky pro vedoucí táborů. A na sborový den je to podle mě prostor ideální, zvláště, když nám bylo dopřáno krásného počasí jako letos.

V květnovém čísle najdete mimo jiné také očekávané pokračování autorozhovoru Tomáše Bedrníka a k přečtení doporučuji též článek Pavla Novotného o čtyřech dekadách v našem sboru. Je to čtení plné radostí i strastí a dozvěděla jsem se v něm spoustu věcí, které jsem o Braníku vůbec nevěděla.

Krásné jarní čtení přeje *Eva Friedrichová*.

STARŠOVSTVO

Zápis z 837. schůze (24. 4. 2023)

V pondělí 24. dubna se konala 837. schůze staršovstva, a to v mimořádném termínu vzhledem ke státnímu svátku 1. května.

Omluveni byli Jaroslav Pechar, Lída Holá, Ivka Jungwirthová a Michaela Mazná.

Lubor Kolář začal biblickým úvodem na téma křest u dětí a dospělých. Staršovstvo bylo informováno o průběhu seniorátní konference, kde byl náš sbor zastoupen bratrem kurátorem a bratrem Bískem, a také o úspěšném průběhu velíkonočních výprav dorostu i odrostu. Křtem byli do sboru přijati Alena Tabita Vondroušová, Václav Augusta Škach a Natálie Veronika Borovská.

Schůze pokračovala dlouhou a intenzivní diskuzí s br. farářem Nečilem, který je možným kandidátem na místo našeho faráře.

Následně staršovstvo uvítalo milého hosta – Lenku Pecharovou. Informovala o přípravě jídla na sborový den ve Hvozdnici. Vzala si totiž na sebe náročný úkol tuto přípravu organizovat a za to jí patří náš velký dík.

Poté se diskutovalo nad dalšími aspekty sborového dne a informacemi o přihláškách na sborovou dovolenou.

Schůze byla zakončena modlitbou Páně.

zapsal *Lubor Kolář*

P. S.: Bratr farář **David Nečil** je v tuto chvíli předpokládaným kandidátem na místo branického faráře.

Setkat se s ním můžeme 18. června, kdy bude kázat v našem sboru.

Více se o něm dozvíme také v příštím čísle Brány, kde s br. Nečilem vyjde rozhovor vedený br. Alešem Drápalem.

KŘTY

V neděli 16. 4. byli křtem připojeni do našeho sboru *Alena Tabita Vondroušová, Václav Augusta Škach a Natalie Veronika Borovská.*

7. 5. byla křtem připojena do sboru *Markéta Viktorie Pincová.*

Všem vyprošujeme Boží požehnání.

LUCKY LUKE

Letošní velikonoční výprava pro starší a mladší dorosty se nesla v duchu hrdiny Divokého západu Luckyho Luka. Hned na začátku nás starý šerif Frank poprosil o pomoc s udržováním pořádku a zároveň si nás chtěl trošku prohlédnout, aby věděl, koho z nás určit jeho nástupcem. Jako nejlepší výcvik nám doporučil, abychom se připojili k osamělému kovboji Lucky Lukovi, který střílí rychleji než jeho vlastní stín a je postrachem všech banditů na Divokém západě. Společně s Lucky Lukem se k nám samozřejmě připojil i jeho věrný kůň Jolly Jumper.

S Lucky Lukem jsme se rozhodně nenudili, již první den jsme mu pomáhali s dopadením nejhorších padouchů, bratrů Daltonových. V následujících dnech jsme pomohli usmířit dlouho rozhádanou kavalerii a indiánský kmen Kočičí tlapky a pomohli jsme vybudovat městečko Sedmikráskov, jehož obyvatelé nás pak pozvali do salonu. Naučili jsme se i spoustu jiných užitečných věcí. A co nás nenaučil Lucky Luke, naučili nás ochotní vedoucí ve večerním studijním čase pro starší dorost.

Celou výpravou nás provázela série duchovních programů o tom, co zažíval Pán Ježíš v době velikonoční. V pátek večer nás jako obvykle čekala křížová cesta, a když svitlo jitra nedělní, navštívili jsme kostel ČCE v Mladé Boleslavi.

Po bohoslužbách nás však překvapila matka Daltonová a o chvíli později nám přišel telegram se zprávou, že Daltonovi utekli. Velká závěrečná hra se tedy nesla v duchu chytání Daltonů, což se nám po dlouhém boji podařilo. Šerif Frank byl s prací, kterou jsme odvedli, spokojený. Když však došlo k vybrání jeho nástupce, nevěděl, koho vybrat. Proto vybral nás všechny a založil v USA první policejní sbor.

Děkujeme všem dětem za krásnou akci, všem vedoucím za přípravu, Pospíšilovým za poskytnutí ubytování a za vaření, Pánu Bohu za ochranu a dobré počasí i vám všem za přímluvné modlitby.

za vedoucí *Hana Bedrníková*

ODROSTOVÁ VELIKONOČKA

I letos proběhla v Braníku již tradiční velikonoční odrostová výprava Bez Družice do okolí města Bezručice. Ne, nejedná se o lacinou jazykovou hříčku bez hlubšího smyslu s chybným použitím pravopisu velkých písmen, ale o název akce, který nám dává tušit vesmírnou tematiku. A ano, skutečně tomu tak bylo, putovali jsme na jinou planetu, tentokrát v duchu knihy *Návštěvníci z Mlčící planety* od branického oblíbence C. S. Lewise.

Postavám z knihy jsme společnými silami pomáhali postavit se nástrahám jejich osudů ve všerůzných hrách a jiných kolektiv budujících aktivitách. Jak už to v příbězích od C. S. Lewise bývá zvykem, narazili jsme zde i na podivuhodné fantazijní bytosti. Ať už šlo o snahu najít společnou řeč s podivnými obyvateli planety *hrossy* nebo soubor s krvežíznivou *hnačkou skvrnitou* (kterou až s podezřelou lehkostí ztvárnila hlavní vedoucí akce), vždy jsme si nakonec poradili, a utvrdili tak naše vzájemné přátelské vazby. Příběh nás nakonec dovedl za vládcem planety Oyarsou, který nám za naše několikadenní úsilí daroval sladké bonbonky.

Kromě příběhem ovinutých aktivit jsme prožívali Velikonoce i v pravidelných duchovních programech, v českých velikonočních tradicích (kromě pletení pomlázek jsme třeba i pekli mazanec) a v nedělní bohoslužbě u táboráku.

Za zmínku jistě stojí i čtvrtěční milá návštěva místní farářky Juliany Hamari-ové, která si pro nás připravila duchovní zamyšlení a seznámila nás se svou mlá-

deží sestávající ze dvou dívek adolescentního věku, jedné ženy středního věku a dvou žen důchodového věku, od kterých mám pozdravovat našeho bratra faráře, a to i vzhledem k tomu, že byl jediným členem branického kostela, kterého znaly. V jistém smyslu to lze tedy chápat i jako pozdrav pro celý branický kostel. Jména zmíněných si žel nepamatuji.

Na závěr ještě musím zmínit jednu inovaci, kterou nám letošní ročník velikonoční akce přinesl a která jistě potěší všechny příznivce čisté mobility. Nákupy potravin byly obstarávány s pomocí bicyklu z 10 km vzdáleného obchodu. Plně naložené kolo sice připomínalo spíše náčiní podomního prodejce čerstvého pečiva, i přes tento fakt se nám vždy podařilo dovést všechno jídlo v pořádku. Budiž tak tato akce ukázkou toho, že i v odlehlých koutech naší země, jako je evangelická fara ve Zhořci, lze pořádát podobnou akci bez použití automobilu.

Na závěr ještě díky Páje Kroužkové a Markétě Pincové, které akci společně se mnou připravovaly.

Vilém Starosta

SBOROVÝ DEN VE HVOZDNICI 1. 5.

Zážitky účastníků

Požádala jsem účastníky prvomájového setkání ve Hvozdnici, aby setkání zhodnotili. Ptala jsem se, co se líbilo, co ne, co chybělo a zda by chtěli akci příští rok opakovat.

Jarka Pecharová

Hvozdnice – pěkné místo poblíž Prahy. V místním sborovém Husově domě a v přílehlé zahradě jsme strávili celý den, nejdříve na koncertě kapely Svatopluk s písněmi někdejšího hvozdnického faráře Svatopluka Karáska.

Jméno Hvozdnice je starověké, slovanského původu, pochází z doby předkřesťanské v Českých zemích. Je odvozeno od přírody a místní polohy osídlení, pravděpodobně z pojmu „hvozdná ves“, ves uprostřed hlubokých lesů (hvozdu).

Program byl svobodný, neorganizovaný, kromě úvodního koncertu a poledního vyprávění místní farářky Venduly Glancové. Jednak náš bývalý farář Luděk Rejchrt léta administroval evangelický sbor ve Hvozdnici, jednak někteří členové vyrostlí v branickém sboru mají ve Hvozdnici své místo, např. Zdena Skuhrová bývala kurátorkou sboru. Její děti Kamil a Klára Mazná bývají pravidelnými účastníky sborových dovolených. Její vnoučata Michaela a Veronika organizují letní tábory pro děti. V neposlední řadě Víta Prosek, který se občas vyskytuje na bohoslužbách v Braníku, je i členem hvozdnického společenství.

Kdo chtěl, prošel se po obci a v přílehlém lese.

Na místě se zrodil program čtení z knihy rozhovorů Sváti Karáska (Vino tvé výborné). Děti spontánně obsadily místní pískoviště a prolézačky. My ostatní jsme byli nasyceni potravou díky laskavé péči Lenky Pecharové a díky dopraveným pochutinám některých sester z Braníka. Malý kroužek starších členů sboru poslouchal písně za doprovodu kytary.

Nabyla jsem dojmu, že Hvozdnice je výbornou náhradou za letitá setkání v Černíkách díky tehdejší péči a laskavosti manželů Saši a Dany Slabých, kteří nás nejen přivítali, ale otevřeli dveře své chaty i zahrady. Cesta autobusem s výhledy na středočeskou krajinu včetně blízkých řek Vltavy a Sázavy nám byly odměnou.

Jarka Čierná

Sborový den na Hvozdnici se velice vydařil. Organizátorům patří vřelý dík, jak za pozvání skupiny Svatopluk zpívající písničky bývalého hudebníka a nezapomenutelného hvozdnického kazatele Sváti Karáska, tak i za skvělé vepřo knedlo zelo.

Hvozdnice je výborné místo pro obnovení tradičních prvomájových sborových setkání. Okolní krajina zve na procházky, hřiště a dostatek místa kolem

sborového domu přímo volají po využití. Můžeme si zde např. poslechnout hudebníky z našeho sboru i zamyslet se nad kvízy bratra Jiřího Čujana.

Vlasta Urbánková

První máj ve mně vyvolává nostalgické vzpomínky na 1. máje u Slabých v Černíkách. Bylo to krásné a není možné ani spravedlivě srovnávat. Letošní 1. máj na Hvozdnici vnímám jako snahu o navázání na dobrou tradici sborových dnů. Z mého pohledu se akce opravdu vydařila. Všechny generace, které se sešly, měly možnost najít si „to své“. Zároveň byla příležitost společně si popovídat, něco zažít a pojit. Počasí bylo doslova na objednávku. Díky všem, kteří se zasloužili o jídlo, dopravu i program.

Co si myslím, že by bylo dobré napříště vylepšit? Určitě sehnat větší tým pro přípravu oběda, aby si i paní farářová mohla akci více užít. (Klobouk dolů a velké díky Lence za skvělý oběd, celou organizaci občerstvení, mytí nádobí a úklid kuchyně.) Těším se na příští 1. máj.

Marie Procházková

SBOROVÉ SETKÁNÍ VE HVOZDNICI

Dne 1. 5. proběhlo ve Hvozdnici sborové setkání. Na setkání jsme se dostali vlakem, i když pro tuto příležitost bylo možno využít speciálně zařízeného autobusu.

Vlakem jsme dojeli až do stanice Bojov, kde jsme potkali další lidi mířící na sborové setkání, načež jsme si užili krásnou, asi 1,4 kilometru dlouhou procházku do Hvozdnice (i když tahtat kočárek do strmých lesních schodů nebylo nejlehčí).

Když jsme dorazili k Husovu domu, muzikanti z kapely Svatopluk si už připravovali nástroje na nadcházející koncert, zatímco přicházeli další lidé.

Pak již nastal samotný koncert, prokládaný zábavnými historkami ze života Svatopluka Karáska.

Chvíli poté, co koncert skončil, již nastal čas na výborný oběd v podobě vepřo knedlo zela, po kterém následovalo vyprávění o undergroundovém životě sboru ve Hvozdnici, a dále už si lidé spíš jen tak povídali, zatímco si užívali občerstvení. Někdo také využil možnost hrát stolní tenis a děti pískoviště.

Já osobně jsem si sborové setkání velmi užil, ať už kvůli krásnému počasí, výbornému obědu, pozdějšímu občerstvení či koncertu.

Metoděj Zvánovec

Bylo to fajn. Jezdili jsme na skluzavce. Jídlo mi chutnalo.

Arnošt Slabý

Sborový den ve Hvozdnici 1. května byl mimořádně zdařilý po všech stránkách. Krásné počasí, zajímavý program, výborný oběd, za který jsme vděčně poděkovali Lence Pecharové, vysoká účast bratří, sester a rodin s malými dětmi a zajištění dopravy autobusem od kostela a zpět! Nemělo to chybu a byla bych potěšena, kdyby tato akce založila pokračování tradice prvomájových setkání. Díky!

Zdenka Kučerová

„DALEKÁ CESTA NAŠE, MARNÉ VOLÁNÍ!“

Bylo pozdní odpoledne – první máj – odpolední máj, byl lásky čas... Vyrazili jsme s Františkem směr koncert Svatopluk s mírným zpožděním a s otazníkem na rtech, jak to v té Hvozdnici najdeme? Víme jen sborový den, Hvozdnice.

Ovšem zbytečné obavy: hned při vjetí do malebné vesničky neomylně směřujeme za líbeznými zvuky doprovázenými Svátovými slovy: „... say no to the devil say no ... nesetnou mu palici, nesetnou ...“ k místu dění. S povděkem po zaparkování kvitují, že začíná teprve druhá píseň – haleluja! Nic nebrání si boží koncert vychutnat každým coulem. A to počasí! „Ouplného slunce krásná tvář, tak hřejivě jasná, jasně hřejivá ve žlutou vzplanula zář ...“

Po božím zážitku pro oči i uši je na řadě zážitek pro jazyk: všichni rovnou za nosem k Lence, která servíruje vynikající vepřo knedlo zelo. I já si dávám knedlíky, a to je co říci (páč to dělám jednou za uherský rok) ... Kdo by neměl dost uspokojené chutě, mohl v průběhu odpoledne pokračovat napečenými lahůdkami sladkými i slanými (včetně vajíčkové tlačenky či škvarkových placek).

Po dokonalém zážitku pro hmat i chuť nám běží hlavou další verše z Máchova Máje: „Čechové jsou národ dobrý ... statný ... věrný ... věrný bratr bratřím svým“ – do slov místní farářky o tom, jak stateční a věrní byli všichni zde na Hvozdnici! Tolik dobré práce, Bože! „Odpolední máj, byl lásky čas, hrdliččin zveku lásce hlas, Sváto, Sváto!“

Zuzka Pavlíková & František Pelech

HVOZDNICKÉ REMINISCENCE

Když jsme se dozvěděli, že se chystá sborový den letos na Prvního máje ve Hvozdnici hned se mi vyrojily letité vzpomínky. V červnu před sedmadvaceti lety jsme jako skupina rodin z našeho branického sboru vyjeli právě tam. Tehdy Husův dům vypadal jinak, a zejména jeho bezprostřední okolí: bylo více tajuplné a neprostupné.

Dnešní maminky a tatínkové malých dětí byli právě tehdy malými dětmi, které si tam hrály, možná si na to někteří z nich vzpomenou. Program byl tenkrát skromnější, dalo by se říci až rodinnější, byla nás menší skupina. A na rozdíl od letošní cesty autobusem jsme tehdy cestovali vlakem do Bojova, a pak pěšky lesem do kopce, i kolem rybníka na místo. Společná rodinná setkání jsme ale ve Hvozdnici uspořádali poté vícekrát. Měla pro naše společenství víry stmelující charakter. Z letošního setkání si mimo jiné nepochybně odnášíme reminiscenci na obětavou péči Lenky i Jardy o naše nasycení. Je možné, že letošní sborový První máj byl po letech přerušení podnětem k přemýšlení, zda využívat toto místo k setkáním opět.

Miriam Žilková

BRANKA PRO DĚTI

Láskou proti plevelu

Milé děti (i vy větší),

sluníčko láká ven nejen nás, ale i spoustu rostlinek, které v zemi přečkaly zimu, a ťuká zlatými prsty na semínka, která ještě vospávají, že jaro je v plném proudu. I všech možných větších i menších zvířátek a potvůrek je všude plno. Ptáčci se líhnou z vajíček a motýli z kukel, mravenci opravují mraveniště a slímáci okusují zasetou zeleninu. Takže kdo má zahrádku, má touhle dobou taky plné ruce práce. Ale nejenom o zahrádku je třeba se starat, aby v horku neuschla a plevel nezadusil květiny a zeleninu. I naše srdce je taková zahrada. Je to Pán Bůh, kdo dává všemu život, potřebnou vláhu i sluneční svit, ale my jsme zahradníci a máme za úkol hlídat, co v našem srdci klíčí, protože kromě dobrých semínek Božího slova existují i semínka nepřátelská. Ale nejsme na tu zahradnickou práci sami. Pán Ježíš přišel na svět, aby nám pomohl. Na www.karladornacher.com (díky, Karlo!) jsem našla tuhle omalovánku. Je tam napsáno:

„Vaše duše bude jako dobře zavlažovaná zahrada.“ (Jeremiáš 31,12)

Tak ať rostete!

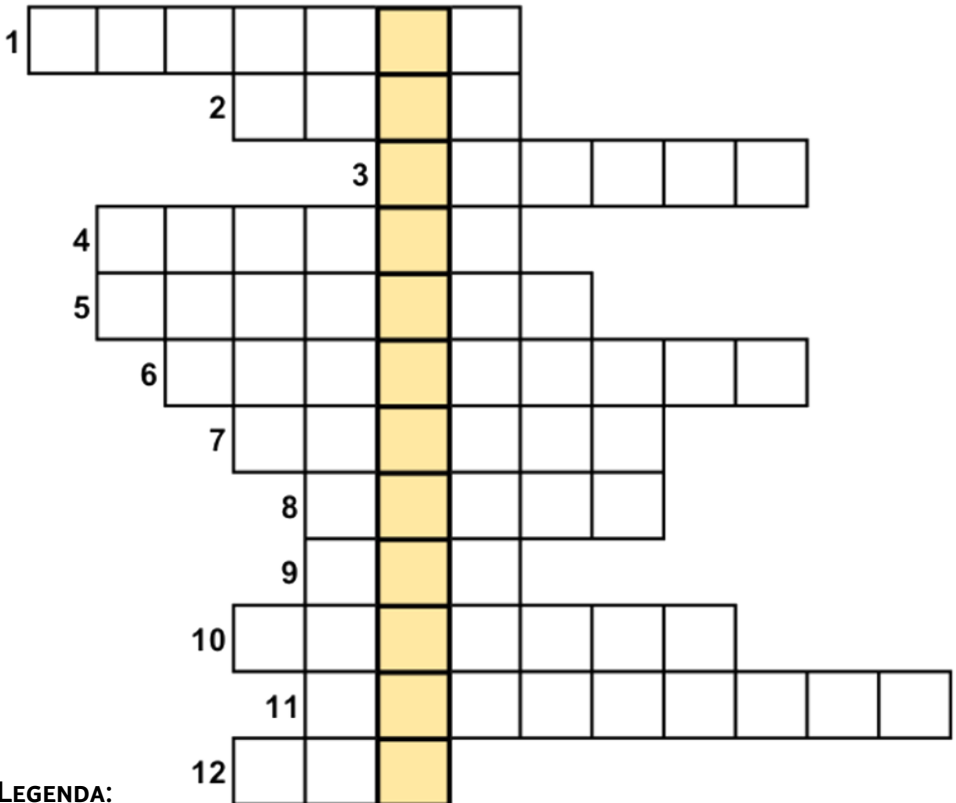
Láska přemůže i smrt

Milí příznivci rébusů,

v dubnu jsme si v nedělní škole připomínali velikonoční události tak, jak je zapsal evangelista Jan. (Pokud si s doplňovačkou nebudete vědět rady, mrkněte do kapitol 12, 20 a 21.) Moc hezká píseň Ludka Rejchrt „Už svitlo jitro nedělní“ (jak je možné, že jsem ji nenašla v novém evangelickém zpěvníku?!) končí slovy:

*Ó živý Pane Ježíši,
i my ti děkujem,
že mocí tvou smí hrob nás všech
Mít _____ (tajenka)!*

Tajenka (bez diakritiky) je také heslem na kostelní wifi.

LEGENDA:

Ježíšův příjezd do Jeruzaléma: Vzali palmové .....6....., šli ho uvítat a volali: „Hosanna, požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, ...2..... izraelský.“ Ježíš našel .....1..... a vsedl na ně.

Marie u hrobu: Marie stála venku před hrobem. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva ....7.... v bílém rouchu. Otázali se Marie: „Proč ....4....?“ Odpověděla jim: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená „....3....“.

Nevěřící Tomáš: Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly ....8.... zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. ....11..... a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj ....12.... a můj Bůh.“

Zjevení v Galileji: Když pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, ...10..... mne víc než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „....9..... mé ....5.....!“

Běta Slabá

AUTOROZHovor

Tomáš B. se ptá Tomáše Bedrníka – pokračování

■ *Ahoj Tomáši. Byly nějaké reakce na tvůj autorozhovor v březnové Bráně?*

Ano, byly a dost mě potěšily a dodaly motivaci ve svědectví pokračovat. I tak jsem slibované pokračování stihnul až o měsíc později.

■ *Pojďme na to. Jak ses dostal k branickým skupinkám?*

Chodil jsem na mládež, kde byly projevy letničního hnutí v holešovickém sboru ČCE dost kritizovány. Slyšel jsem mnoho argumentů, jak to je vše pochybné, teologicky neukotvené, emocionální, manipulativní. Nic, co by stálo za to. O to větší bylo moje rozčarování, když jsem se „čirou náhodou“ potkal s několika lidmi z Braníka v metru na Hájích, kde měli sraz, a potom šli společně k někomu domů na „skupinku“.

Šel jsem s nimi a na skupince asi dost rušil. Argumenty z mládeže se k popichování krásně hodily. Asi z této doby pochází již legendární věta Matěje Cepla: „Miluj bližního svého, i když je to Tomáš Bedrník.“ Ale za týden jsem byl na srazu opět a potom ještě několikrát.

Společenství skupinky si mě získalo svojí otevřeností, přijetím a skutečnou snahou žít vírou v každé oblasti života. Bylo to mnohem hlubší a niternější než programy na mládeži. Skutečné společenství. Asi i z časových důvodů jsem přestal na mládež chodit. Ale obě party se mírně prolínaly a já byl již tenkrát takový spojovací článek. Dokonce jsem si záměrně na druhý a třetí branický vodácký tábor vybral vedoucí ze skupinek i z mládeže.

Stal jsem se oficiálně členem skupinky, která se scházela u Michala Jungmanna, a přestal mít status hosta. A v tomto společenství jsem potkal i Zuzku Mrázkovou, se kterou jsem se v roce 1995 oženil.

■ *Jaká Zuzka byla?*

Byla mnohem duchovnějši než já. Měla do spousty věcí vhléd, byla klidná a empatická, uspořádaná a spolehlivá. Nebyla moc sportovní typ. Žila sama s maminkou Zdeňkou – učitelkou na ZŠ. Prostě jsme se navzájem dost přizpůsobovali a obohacovali. Bylo to moc dobré.

V té době jsem byl u znovuobnovení YMCA Braník, kterou jsem převzal po Mikulášovi Vymětalovi. Michal Jungmann chtěl dělat tábory pod sborem, já měl Ymku rád. Vodácké tábory byly vždy finančně náročnější a v té době byla pomoc Ymky nenahraditelná. A Zuzka do toho šla se mnou. Byla od první chvíle hospodářem a vedla účetnictví, společně jsme psali žádosti o granty, získávali lidi pro školení vedoucích, zdravotnické kurzy, brigády v loděnici, jarní vodácké sjezdy, putovní tábory, zimní hory atd.

Já měl nápady a vize, Zuzka mi je pomáhala realizovat a dělala i většínu duchovních programů na akcích. A vzhledem k tomu, že moji rodičové nám dovolili uskladnit na zahradě a v garážích ymkové lodě a erár, stala se YMCA Braník na dlouhou dobu naší hlavní službou. Bylo u nás vždy dost živo, několik lidí mělo i vlastní klíče od našeho domu.

■ *A děti?*

Dětí jsem si užíval dost. Šest let

jsem učil na ZŠ na Jižním městě. Od roku 2002 jsem začal učit zobcové flétny a fagot na ZUŠ na Vinohradech. Ale byl jsem to víc já, komu najednou začalo strašně chybět, že jsme neměli vlastní děti. Naši vrstevníci měli všichni již rodiny a my byli sami. A když nám Pán daroval v roce 2004 Matouše (význam jména je Boží dar) a brzy potom se nám zázrakem narodila Hanička, bylo to strašně silné. Lepší, ale i náročnější než dvojčata. Strašně moc jsme si děti užívali, všichni okolo nám to přáli.

■ *Jak to bylo v té době s YMCA Braník?*

Žádná změna, jeli jsme dál. V té době byl okolo vodáckých akcí dost velký tým. Spousta věcí už nezabírala tolik času. Měli jsme již plastová pádla, takže neustálé lepení dřevěných pádel odpadlo, a pomalu končila laminátová éra, začínali jsme vlastnit již i plastové lodě. Nechali jsme si vyrobit konstrukci na lodě na vlek za osobní auto, takže odpadlo zdlouhavé shánění vleku a vymyšlení cenově dostupné dopravy.

Zuzka dál dělala hospodáře, já dělal hlavního vedoucího mnoha akcí. Vymysleli jsme i formát akce Malá vodička, pro rodiny s malými dětmi. Prodloužená víkendovka s jedním tábořištěm, rychlokurzem a dvěma štrekami na Berounce.

■ *Co jsi v Braníku dělal mimo YMCA?*

Byl jsem poprvé ve staršovstvu. Moc si svoje působení nepamatuji, jen vím, že se mi podařilo prosadit pravidelné natírání kostela luxolem a zlepšit tepelnou izolaci apsidy instalací druhých dveří před ty pancéřové. Asi jsem

se snažil o mnohé změny, jen si pamatuji, že mi pan farář Rejchrt řekl: „Tomáši, taky jsem byl mladý a třískal pětí do stolu...“

Jakožto studovaného muzikanta mě Luděk Rejchrt zaměstnával v rámci rodinných bohoslužeb při doprovodu dětského zpěvu. Po mnoho let jsme takto spolupracovali a později již nechával aranžování jeho písniček pro další nástroje na mne. A protože jsem měl jeho důvěru, podařilo se nám při bohoslužbách hrát i písničky (chvály), které se zpívaly na skupinkách a naučit je celý kostel.

Spolupráce se Stralczynskými, Pospíšilovými, Martinou a Štěpánem Vernerovými, Kamilem Skuhrou, Michalem Mazným, Milošem Pecharem, Martinem Vondráčkem a mnoha dalšími mě moc bavila. Dělal jsem hudební doprovod na opravdu hodně svatbách, vánoční hry jsem aranžoval, dirigoval a sbormistroval od roku 1996. Nejdříve Ludkovy písně, s Chadimovými přibyly i jiné písně. Potom jsem vánoční hry dělal s Lídou Holou až do roku 2020.

■ *Co jsi prožíval, když Zuzka v roce 2007 zemřela?*

To byla strašná síla. Matouškovi bylo dva a tři čtvrtě, Haničce skoro dva. Zuzka šla 25. března na ambulantní zákrok do Thomayerky a 26. dubna byl konec. Podstoupila i odstranění jedné plíce, ale nádor byl nezničitelný. Později jsem se dozvěděl, že tento typ nádoru (naprosto raritní) může vzniknout na tkáni, která již byla někdy ozařovaná. A to Zuzka byla. V patnácti měla tzv. Hodgkinův lymfom – rakovi-

nu mízních uzlin. Branický sbor i naši přátelé z Křesťanského společenství, lidi z Emauzského sboru a orchestru, všichni se za nás modlili. Na pohřbu bylo přes 200 lidí. To byla chvíle, kdy mě víra ve věčnost opravdu podržela.

■ *Nebyl jsi na Boha naštvaný?*

Ne, nebyl. Jen jsem si dost rozšířil chápání toho, že Bůh je všemohoucí. Zuzce bylo 33 a naše manželství trvalo 11 let a bylo moc dobré. I naše poslední rozloučení bylo takové pokojné a plné naděje, že Pán má vše ve svých rukou. Ale na mraky jsem byl dlouho a vědomí, že mě Matoušek a Hanička potřebují, mi dodávalo sílu to nevzdat a nesložit se úplně. Nejbližší rodina, Míša, Zdena, Michal Jungmann, celý Braník, všichni nás nesli. Nějaký čas fungovala i skupina lidí, co mi pomáhali hlídat děti a starat se o zahradu.

■ *Co s tebou bylo dál?*

Rezignoval jsem na člena staršovstva, rezignoval jsem na předsedu YMCA Braník. Hospodářem po Zuzce se stal Petr Holas, kterému Zuzka vše stihla předat, předsedou YMCA Braník se po mně stal Jan Jeroným Zvánovec. Chodil jsem do práce a staral se o děti. Do té doby se u nás scházela skupinka. Tu jsem také zrušil. Naše skupinka byla společenství, kde jsme víc dávali, než dostávali a na to jsem najednou neměl dost sil.

■ *Kdy ve tvém životě začal nový vztah?*

Hudbu k vánočním hrám jsem dělal dál. Při jedné zkoušce v adventu 2008 jsem si všiml, že jedna moc šikovná houslistka má krásné oči. Dost jsem řešil, zda

nejsem úplně mimo, ale vztah sílil, ale spoň z mé strany. Velmi opatrně jsem se k té dívce přibližoval. Mnoho okolností mi zrovna nepřálo, ale věřil jsem, že jsem již uzdraven a schopen nového vztahu. Ona dáma byla o hodně mladší, ale stála mi za všechno. Učila v té době v nedělce a jezdila jako praktikantka na malý tábor. Tušil jsem v ní obrovský potenciál. A hlavně byla srdcař. Člověk, který umí věci dotáhnout do konce.

Také byla z těch hodných lidiček, co si chodili k nám hrát s Matouškem a Haničkou, a děti ji měly moc rády. Počkal jsem ještě rok, aby mohla v klidu odmaturovat a dostat se na vysokou, a potom jsem ji přímo oslovil. A nic, žádná odpověď. Ale asi za dva týdny, při další příležitosti, které jsem se naučil jaksi vytvářet, jsme spolu začali chodit a za tři roky potom nás Jarda Pechar oddal v kostele u Martina ve zdi. Ano, je to Adéla rozená Pospíšilová, nejstatečnější holka, kterou znám. Kdybych tenkrát v těch zjitřených časech tušil, jak strašně těžkou věc po ní žádám – vzít si chlapa s dvěma dětma... Hluboce si jí vážím a jsem za ní Pánu Bohu vděčný.

■ *Co na to Matouš a Hana? Byli v té době ve druhé třídě.*

Hana to vystihla takto: „Maminku Zuzku si nepamatuju, a když si tatínek vzal naší nejoblíbenější táborovou vedoucí, tak to byla výhra.“

■ *V té době dělal v Braníku dorost Blaf s Bětkou a Milanem Barešem. Jak jste se k tomu dostali ty a Adéla?*

Bětka měla výborný nápad udělat další skupinu dorostu pro mladší děti.

Společně s Magdou Slabou mě oslovily, zda do toho půjdu s nimi. Já jsem měl podmínku, že jen když vezmou i Adélu. Tak vznikl další tým, který dělal malý dorost. Postupně se tým různě personálně měnil, ale Adéla u toho byla stále. Jako jediná z dorostových vedoucí se dorostu věnovala od roku 2013 dodnes. A to i v časech, kdy se nám narodily děti Vendulka, Čeněk a Matylda. Kromě každotýdenních schůzek jsme uspořádali 49 výprav, než se díky Pánu podařilo dorost rozdělit podle věku na tři skupiny a přibyli další vedoucí a mládež obnovila svoji činnost.

■ *Jak ses stal kurátorem?*

Do staršovstva jsem kandidoval podruhé. Poprvé jsem zvolen nebyl. Asi si dost lidí myslelo, že se mám starat o děti, když jsem na ně sám. Když jsem byl ale zvolen do dalšího staršovstva, tak jsem rozhodně být kurátorem nechtěl. Právě kvůli dětem. Ale po roce se situace vyvinula tak, že jsem tu funkci kurátora vzal.

Doufal jsem, že mi ostatní starší hodně pomůžou. To vyšlo tak napůl. Byl jsem v té době pověřen táhnout dopředu připravovanou stavbu Evenu. Jakožto dorostový vedoucí jsem měl jasnou představu, jak má nová budova fungovat, aby dobře sloužila. A svoje představy se mi podařilo do projektu dostat. S architektem Davidem Vávrou jsme se pochopili a spolupráce byla velmi plodná, ale rodina mě moc neviděla. Adéla to vystihla slovy: „Děti, buďte rády, že taháme tatínka z kostela, a ne z hospody.“

■ *Jaké byly z tvého pohledu nejlepší chvíle minulého staršovstva?*

Určitě otevření Evenu. Rád vzpomínám, jak jsme s Jardou a Honzou Chadimou hledali název pro novou stavbu. Ale za největší událost vnímám ustavení Jarky Černé, Marty Drápalové a Jitky Zvánovcové pro službu modliteb uzdravení. Tyto sestry byly do služby vyslány vkládáním rukou starších při nedělních bohoslužbách a vím, že jejich služba má velké požehnání. Nebo se mi moc líbilo, jak jsme se jako starší slo-

žili Evičce Pincové na saxofon a dali jí ho ke svatbě.

■ *Co bys popřál současnému staršovstvu?*

Aby vždy hledalo Boží vůli a víc se modlilo. Aby jejím členům nebylo lhostejné, že je každý jiný a jinakost nebyla vnímána jako ohrožení, ale jako příležitost k poznání způsobů Božího přijetí a lásky. Aby se dařilo bořit každou hráz, co ďábel v nás postavil... ■

○ SALÁRU

Možná jste si přečetli v květnovém seniorátním zpravodaji* úvahu Tomáše Fendrycha o církevním jazyku, kde je „salár“ vybrán jako příklad nesrozumitelného slova. Diskutovalo se o něm i na nedávné seniorátní konferenci i na setkání kurátorů pražského seniorátu. Takže jsem se dozvěděl, že mezi návrhy na nové označení už někdo vymyslel „členský poplatek“.

A že kdysi dávno bývalo zvykem, že se na začátku kalendářního roku prostě rozdál jednotlivým členům sboru rozpis saláru, který ten rok musí zaplatit. Jako když má člověk rozpis nájmu nebo záloh na topení. Snad to mělo svůj původ v dobách, kdy vznik sboru povolovaly státní úřady a bylo předem potřeba doložit církvi i státu jeho životaschopnost. Slíbit státu, že sbor dokáže žít a zajišťovat všechny služby, které v té době stát nedělal sám, ale nechával je církvi (matriky, svatby, pohřby). A tak už se se samotným vznikem sboru zavazovali jeho noví členové v následujících letech finančně přispívat a salár coby povinnost byl pro ně od počátku něčím přirozeným.

Dnes je doba v něčem jiná a v něčem stejná. Většina z nás nikdy u vzniku nového sboru nebyla. Ke sboru jsme přišli jako k hotovému, jako k něčemu, co zkrátka nějak funguje. Ve skutečnosti ale stejně jako před sto lety i dnes potřebujeme pravidelně vybrat peníze na svůj běžný provoz a, bude-li dobře, i na další rozvoj. Ovšem dnešní doba hojnosti závazky zdánlivě nepotřebuje a možná je ani moc nechce. Možná si tedy řeknete, že bych nemusel vrtat do toho, kolik sbor vybere peněz na saláru, kolik v rámci účelových darů, kolik v rámci neúčelových.

Ale tak jednoduché to zase není.

*) <http://prazsky-seniorat.evangelnet.cz/data/m/a/z/202305-ZPRAVODAJ.pdf>

Především on mezi darem a salárem zkrátka rozdíl je. Když na sborový účet přijde v listopadu, prosinci a lednu stejná částka s variabilním symbolem 222, který jsme přidělili saláru, je to pro hospodáře zkoumajícího před sborovým shromážděním stav financí sboru poměrně srozumitelná zpráva, že ten bratr či sestra danou částku vnímají jako svůj členský poplatek. Jako něco, co by odvádět ne snad museli, ale alespoň měli, jako něco, co jsou odhodláni (pokud se jejich životní a finanční situace nezmění) odvádět i v budoucnu. Tedy z hlediska hospodáře něco, s čím se víceméně může do budoucna počítat jako s pravidelným příjmem.

A pak jsou tu církevní řády. A tam čteme v Jednacím a volebním řádu:* „Staršovstvo zapíše do seznamu členů s hlasovacím právem všechny členy sboru starší 18 let, kteří se činně podílejí na životě sboru, především účastí na jeho bohoslužebných shromážděních nebo jiných aktivitách, a zároveň jsou plátcí saláru. Staršovstvo může v odůvodněných případech učinit výjimku a zapsat do seznamu člena, kterému objektivní příčiny brání podílet se na životě sboru nebo platit salár.“ Budme rádi, že zde nemáme žádné vyhrocené spory, které by byly vystupňovány až do diskusí, kdo má právo hlasovat a kdo ne. Ale kdyby se začaly nějaké zárodky sporů objevovat, bude dobré, když bude hranice hlasovacího práva dostatečně zřetelná a obhajitelná, aby je bylo možné třeba tím hlasováním rychle ukončit a nevznikly návazné spory a pocity trpkosti, že někoho přehlasoval někdo, kdo ani hlasovat neměl.

A aby se pak ve vypjaté situaci staršovstvo nemuselo pouštět do trapných diskusí, které by mohly mít podobu:

- „Bratr A. sice formálně neplatí salár, ale dal dost na darech, tak to bychom přece za salár brát mohli!“
- „Bratr B. sice nikdy neplatil salár, ale jeho tetička teď říká, že ho máme nechat hlasovat, že ona platila vlastně za dva a platila dost!“
- „Bratr C. nám zaplatil tu novou kameru, to je jako salár!“ – „No jo, ale to si koupil vlastně sobě, jak tu necháváme jednou ročně hrát ty jeho ochotníky, my ji vlastně nepotřebovali!“
- „Bratr D. sice formálně neplatí salár ani nedává finanční dary, ale nosí nám sem pravidelně značkové františky, tak to už je skoro jako salár!“ – „No to tedy ne, to po něm nikdo ani nechtěl, jen to smrdí a vyhání nám to z kostela astmatiky! Měli bychom mu to spíš konečně rozmluvit!“

Některé případy jsou jasné a bezproblémové, třeba že manželé platí salár společně na jméno jednoho z nich je v podstatě zavedenou praxí, která může mít i dobrý důvod v nějaké daňové optimalizaci.

Ale jinak bych tímto článkem chtěl na naše členy, kteří jsou dárci, ale nikoliv formálními salárníky, apelovat, aby se nebáli alespoň pro část svých plateb po-

*) <https://www.evangelnet.cz/cce/czr/jvr.html#C5>

užít variabilní symbol 222. Anebo při daru v hotovosti řekli sestře pokladní, ať danou částku nebere jako dar, ale jako salár. Výši saláru teď neřešme, jde mi o tu základní věc, aby bylo do budoucna jasnější, kdo je salárníkem a kdo ne.

Díky!

Jan Jeroným Zvánovec

BRANÍK – ČTYŘI DEKÁDY DOMOVEM

Čas neúprosně letí. Ano, v květnu před 40 lety jsme se přistěhovali do Prahy Li-
buše. V dobré paměti jsme měli sbor na Jarově, kam jsme chodili v době stu-
dií a tamní farář Jan Lukáš nás i oddával. Dcery byly předškolního věku, a tak
jsme chtěli zvolit sbor, který bude blíže k našemu bydlišti. Dali jsme na názor
táborského faráře a přišli jsme na bohoslužby do Braníka, kde měl být nejen
výborný kazatel, ale také kostel navštěvovaný všemi generacemi od dětí až po
seniory. Již při vstupu na nás dýchlá velmi příjemná atmosféra, upoutal nás vý-
klad Božího slova bratra faráře Ludka Rejcherta a při vycházení jeho překvapivě
milé přátelské přivítání. Předpoklad se zcela naplnil, a tak bylo rozhodnuto, bra-
nický sbor se stal naším novým domovem. Stali jsme se pravidelnými účastníky
a na každou neděli jsme se těšili na povzbuzení a posílnění z úst bratra faráře.
Po přestěhování jsem však cítil určitou potřebu z rušného velkoměsta vypad-
nout, proto jsme v prvních letech od pozdního jara do podzimu na víkendy od-
jížděli na venkov. Zahradničením jsem se snažil alespoň na chvíli oprostít od
starostí všedního dne.

Celospolečenská změna v roce 1989 ovlivnila i náš rodinný život. Přestala
touha na víkendy z Prahy vypadnout, a proto jsme mohli být účastni branic-
kého společenství skutečně každou nedělí. Vedení bohoslužeb a zejména peč-
livě teologicky vypracovaná kázání bratra faráře nám dávaly sílu do následu-
jících všedních dní. Totéž vždy cítila i moje maminka, když při návštěvách u
nás se zúčastňovala bohoslužeb s námi. Stalo se, že stávající sestra kurátorka
se rozhodla následovat svoje syny na Moravu, kde se jim vrátilo dřívějším reži-
mem zabavené podnikání. Oslovila mne, zda bych nemohl po ní „převzít šta-
fetu“. V Táboře jsem pracoval ve staršovstvu, proto jsem byl v souladu s církev-
ním zřízením i několik let náhradním členem branického staršovstva. Jejím
názorem jsem byl velmi překvapen a svěřil jsem se s tím mojí mamince. Z její
vlastní špatné zkušenosti mě od tohoto záměru odrazovala. Měla v dobré pa-

měti, stejně jako já, jaká byla role staršovstva ve sborové práci. Stál jsem před velkým rozhodnutím. Poznal jsem skvělou práci bratra faráře a vážil jsem si jí. Proto jsem se po důkladném zvážení rozhodl na kurátora kandidovat, abych mohl být pro sbor něčím užitečný a současně být obětavému božimu služebníku oporou. Právě toho se tatínkovi nedostávalo, bohužel. Na práci v církvi jsem byl od svých studentských let zvyklý, vedl jsem jak sborovou, tak i seniorátní mládež, opakovaně jsem organizoval mládežnické bohoslužby. Nejbližší sborové shromáždění mne za kurátora zvolilo.

Určitou představu jsem měl, ale skutečnost byla daleko náročnější. Kromě ekonomických a organizačních povinností přibýly technické, se kterými jsem neměl žádné zkušenosti, spíše naopak. Náš kostel se stal útočištěm vandalů, střecha kostela byla jimi opakovaně devastována, ze skály padaly nejen zvětralé kusy skály, ale docházelo také k úmyslnému házení kamenů na střechu. Problémem bylo, jak zvolit spolehlivou firmu pro technické řešení problému, jak získat potřebné finance. Díky Bohu se mi nejen na úřadu městské části Prahy 4, ale hlavně na magistrátu podařilo najít osobu, která měla pro církevní problémy pochopení a dokázala nám alespoň částečně finančním darem pomoci. Sám jsem byl navíc vděčný některým členům staršovstva, kteří měli technické vědomosti a zkušenosti a dokázali poradit a ochotně pomoci. Velmi jsem si vážil členů sboru za jejich velkou obětavost, díky které jsme byli stále finančně soběstační. Když jsem sledoval sborové finance, tak jsem byl překvapen, jakým obrovským nárůstem procházel náš rozpočet.

Najednou se objevila další starost. Bratr farář se rozhodl jít do důchodu. Všichni jsme si uvědomili, že je před námi nelehký úkol. Sportovně řečeno byla bratrem Rejchrtem laťka vysoko nastavená a snahou staršovstva bylo ji na té úrovni udržet. K řešení jsme pečlivě přistupovali a vybírali možné kandidáty. Vzpomněl jsem si na dřívější diskusi, kdy přišla v úvahu možnost druhého faráře, a to s ohledem na pracovní zaneprázdnění bratra faráře. I když byla myšlenka opuštěna, v paměti mi zůstala poznámka bratra faráře, že by pro něho byl vhodnou osobou bývalý člen sboru a současný farář bratr Pechar. Navrhl jsem osobní návštěvu u bratra Pechara. Ve Strmilově jsem prožil krásné setkání, ale hlavně jsem s radostí na schůzi staršovstva vyřizoval kladné stanovisko k možné kandidatuře. Opět jsme pocítili blízkost Boží pomoci. Nejen mně určitě spadl kámen ze srdce. Pozitivní byla skutečnost, že bratr Pechar v branickém sboru vyrostl, a tudíž jeho práci a život znal. A tak se stalo. Novým branickým pastýřem byl zvolen bratr Jaroslav Pechar.

Bratr farář Rejchrt se plně a obětavě oddával duchovní práci, navíc se pilně věnoval autorské literární a hudební tvorbě. Ostatní sborové povinnosti byly na staršovstvu a tím na mé odpovědnosti. Vykonával jsem je rád a ani mi nepřipadlo, jak dlouho to trvá. Když se objevily zdravotní problémy, dal jsem na lékařské do-

poručení, abych minimálně v zájmu zdraví svoji činnost podstatně omezil. Proto jsem se rozhodl „vedlejší pracovní poměr“ neprodlužovat a po 18 letech s funkcí kurátora skončit. Ve staršovstvu jsem ještě jedno volební období zůstal, ale jako kurátor jsem s novým bratrem farářem nespolupracoval. Byl jsem však u toho, jak se bratr Pechar pustil s velkým nasazením do sborové práce. Potvrdila se naše správná volba, výborně navázal na duchovní činnost svého předchůdce. Kázání má pečlivě teologicky připravená, biblické hodiny obohacuje o historické souvislosti s vykládaným textem. Potěšením je, když vezme do ruky k doprovodu písně svoji kytaru. Svým přátelským přístupem si získal své příznivce napříč všemi generacemi a je milé pozorovat, jak děti po něm touží. Nejlepší vizitkou jsou rodinné neděle, kdy se právě ti nejmenší dokáží zapojit a správně, někdy až legračně, odpovídat na bratrem farářem kladené otázky. Dávají jasně najevo, že jeho povídání pečlivě sledují.

Potěšením nejen pro mne, staršovstvo a celý sbor, je stále zcela naplněný kostel od nejmenších dětí až po seniory. A nejen to. Do aktivní sborové práce se začali zapojovat mladí členové sboru. Církevní zřízení nezná jiný termín pro presbytery než staršovstvo. U nás v Braníku se spíše jedná o „mladošstvo“. Můžeme pocítovat velký Boží dar. Sborový život přitahuje nové členy, nové rodiny s dětmi, stejně tak se vracejí i po mnoha letech ti, kteří zde vyrostli. Dobře vědí, že se zde budou cítit dobře a najdou si zde nové přátele. Objevují se nově ti, kdo vedou bohoslužby, když je potřeba zástup za bratra faráře. Mladá generace se ujímá vedení nedělní školy, dokáže obohatit shromáždění po hudební stránce. Právě tato každonedlní radostná obecenství jsou pro mne i manželku velkým posilněním do všedních dnů. Setkávání s bratry a sestrami mne velmi obohacuje a z rozhovorů cítím, že vědí o mé dřívější aktivní sborové práci. Jsem tím povzbuzen a vím, kam patřím, kde mám domov. Děkuji Pánu Bohu, že jsem zde mohl být alespoň něčím užitečný. Má vděčnost je především za Boží dar zdraví. S velkým vděkem jsem přijímal a budu-li zdrav, tak přijmu další podnět pro službu ve prospěch svého dlouholetého domova – branického společenství.

Pavel Novotný

MOUDROST VOLÁ NA VŠECHNY

Mám ráda moudrost. Tu moudrost, o které mluví Bible. Je úžasným darem, který můžeme zadarmo získat jako součást toho, že jsme Božími dětmi. Je něčím, co dává úžasné zaslíbení pro naši cestu životem. Zde jsou tři důvody, které mne osobně povzbuzují k tomu o moudrost ve svém životě denně usilovat:

1. MOUDROST JE SPRÁVEDLIVÁ

Pokud se chceme dozvědět více o podstatě moudrosti, o tom jak ji získat a jaký přínos má pro náš život, nelze zamířit nikam jinam než do Knihy přísloví v Bibli. Při čtení prvních veršů a kapitol této knihy vidíme, že moudrost není jako jiné kvality, které můžeme v životě získat. Věci jako intelekt či nadání jsou nám dány do vínku. Moudrost je ale něčím, co může ve svém životě nabýt každý bez rozdílu. Je v tomto ohledu spravedlivá. „*Neboť moudrost dává Hospodin, poznání i rozumnost pochází z jeho úst,*“ Př 2,6. Je tu pro každého, kdo o ni bude usilovat. A kniha přísloví říká, že by moudrost měla být na předním místě toho, o co v životě usilujeme. Učí nás, jak správně žít, dává nám tu pravou perspektivu na náš život a svět kolem nás. A především nás učí bázni před Hospodinem. „*Budeš-li [moudrost] hledat jako stříbro a pátrat po ní jako po skrytých pokladech, tehdy pochopíš, co je bázeň před Hospodinem, a dojdeš k poznání Boha,*“ Př 2,4–5.

2. MOUDROST JE PROAKTIVNÍ

V Prísloví v 1. kapitole, verších 20 a 21 se píše, že moudrost volá na ulicích, na náměstích, u městských bran. Moudrost volá na všechny kolemjdoucí a čeká, kdo ji pozve do svého života. Moudrost chce být součástí našich životů. Je na nás, zda po ní budeme toužit, zda rozpoznáme její hodnotu a budeme o ni usilovat. A Bible slibuje, že kdo o ni bude usilovat, ten ji získá. Tato moudrost není něčím, co je určeno jen uzavřené, zasvěcené skupině osob; něčím, co je tajemné a nedosažitelné. Tato moudrost je velice prostá a dosažitelná. Nemusíme za ni nic platit. Každý, kdo upřímně miluje Boha a chce ho ctít svým životem, ji může mít.

3. MOUDROST BIBLE NENÍ JAKO MOUDROST TOHOTO SVĚTA

Moudrost, která je představována v Knize přísloví, je moudrost Boží. Je součástí Hospodina. „*Hospodin moudrostí založil zemi, nebesa upevnil rozumností, propastné tůně se jeho věděním rozpoltily a mraky vydaly krůpěje rosy,*“ Př 3,19–20. Je jiná než moudrost tohoto světa (1. K 3,19–23). Je to moudrost, která vždy vede člověka k Bohu, která učí pokoře a bázni před Stvořitelem. Je to moudrost, která nám pomáhá vidět svět tak, jak jej Bůh stvořil a jak jej zamýšlel. Moudrost, která nás učí důvěřovat Bohu, nemít strach ze světa kolem nás, z lidí kolem nás, nemít strach z života samotného. Dává ubezpečení a oporu. „*Pro přímé má pohotovou pomoc, je štítem těm, kdo žijí bezúhonně, chrání stezky práva a stráží cestu svých věrných,*“ Př 2,7–8.

Moudrost je hledat Boží vůli ve svém životě – když přemýšlíme o studiích, o svém povolání, když hledáme životního partnera či zaměstnání, každý den, když přemýšlíme nad tím, jak být dobrým manželem/manželkou, rodičem, kolegou, přítelem, bližním, i v tom, jak čelit životním výzvám a těžkým situacím. V tom všem chce být moudrost naším průvodcem a rádcem.

Už je to mnoho let zpátky, kdy jsem kdesi četla výzvu strávit s Knihou přísloví jeden celý rok. Kniha má celkem 31 kapitol, což je přibližný počet dní každého měsíce. Výzva byla v tom, přečíst každý den jednu kapitolu, celou knihu tedy přečíst za měsíc, a to zopakovat celkem dvanáctkrát do roka, podle počtu měsíců. Tedy přečíst celou knihu přísloví celkem dvanáctkrát během jednoho roku. Pokud je moudrost opravdu tak cenná a má takový přínos pro náš život, jak se v Bibli píše („*Moudrost je lepší než perly, nevyrovnej se jí žádné skvosty,*“ Př 8,11; „*Její cesty vedou k blaženosti, všechny její stezky ku pokoji. Stromem života je těm, kdo se jí chopí, blaze těm, kdo se jí drží,*“ Př 3,7–18), pak určitě stojí za zvážení tuto výzvu přijmout a celý jeden rok knize věnovat. Pokud se obáváte, že by vás opakované čtení stejné knihy po tak dlouhou dobu mohlo nudit, můžete využít jednoduchou metodu rozjímání nad biblickým textem zvanou *Lectio Divina*:

- 1) Přečtete si pasáž. Naslouchejte „uchem svého srdce“. Jaký verš, věta nebo slovo pro vás z textu vystupuje?
- 2) Přečtete si pasáž znovu a chvíli rozjíte.
- 3) Co se vás dotýká? Jaké máte myšlenky, reflexe?
- 4) Přečtete si pasáž znovu. Spontánně odpovězte na Boží slovo skrze modlitbu.
- 5) Přečtete si pasáž naposledy. Odpočívajte ve Slově. Přemýšlejte nebo se modlete a dovolte Bohu, aby k vám v tichosti promlouval.
- 6) Vezměte si to slovo, větu, nebo verš a zahrňte je do toho, co budete ten den dělat. Naslouchejte tomu slovu, přemíťte nad ním, modlete se nad ním a odpočívajte v něm. Dovolte mu, aby se stalo vaší součástí.

Pro svou četbu můžete využít notýsek a každý den si poznamenat, co k vám promlouvalo. Uvidíte, že se nebudete opakovat, ale Bůh k vám bude vždy promlouvat čerstvým a relevantním způsobem. Když se pak ohlédnete zpět na váš rok s Knihou přísloví, možná budete překvapeni, co vše jste cestou hledání moudrosti získali. „*Blaze člověku, který mě naslouchá, bdí u mých dveří den ze dne a stráží veřeje mého vchodu. Vždyť ten, kdo mne nalézá, nalezl život a došel u Hospodina zalíbení,*“ Př 8,34–35.

Eliška Annadurai

RANNÍ ZAMYŠLENÍ RUT NÝVLTOVÉ

ze sborové dovolené 2022, čtvrtý díl

ČTVRTEK, 18. SRPNA

PÍSEŇ 67I: DEJ MI, PANE, BDĚLÉ SRDCE

Dnes se rozloučíme s Janem Nohavicou kapitolkou z jeho Cestou víry s Jakubem, která nese název UNUM NECESSARIUM.

ČTENÍ: JK 5,12–20

Především nepřisahejte, bratři moji, ani při nebi, ani při zemi, ani při něčem jiném. Vaše „ano“ ať je vždy „ano“ a „ne“ ať je „ne“, abyste nepropadli soudu. Vede se někomu z vás zle? Ať se modlí. Je někdo dobré mysli? Ať zpívá Pánu. Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného. Pán jej pozvedne a dopustil-li se hříchu, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého. Eliáš byl člověk jako my, a když se naléhavě modlil, aby nepršelo, nezapršelo v zemi po tři roky a šest měsíců. A opět se modlil a nebe dalo déšť a země přinesla úrodu. Bratři moji, zbloudí-li kdo od pravdy a druhý ho přivede nazpět, vězte, že ten, kdo odvrátí hříšníka od bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchu.

Konec Jakubova listu přichází dost náhle. Apoštol tu vyslovuje několik velice konkrétních, naléhavých výzev, které nás vedou k otázce, zda chtěl tu na závěr vyslovit ještě několik jednotlivostí, které mu ležely na srdci, anebo je i v těch závěrečných verších jednotlící záměr a vyvrcholení?

Tuto otázku snad nejlépe rozluštíme, když si i na závěr nad Jakubovým listem zopakujeme jeho hlavní výzvu mnohokrát a rozmanitým způsobem zdůrazňovanou: Pozor na jazyk! Skutkem dokaž, co jsi zač.

A tento ústřední Jakubův dvojdůraz má ve své nové podobě svoje místo i na vrcholu celé epištoly, tak jak jsme to před chvílí četli.

Ano, tady je skutečně opět ten důraz na kázeň v řeči: ať je vždy jasné z toho, co říkáš, co si také myslíš. Ať jsou tvá slova ve shodě s tvým vnitřním stanoviskem, s tvým probojovaným vnitřním pravdivým postojem, že nebude třeba, aby ses přitom musel dušovat a zapřísahat. I Jakub nás tedy podobně jako Ježíš ve svém kázání na hoře vede k jednoznačnosti našich slov, vždy a za všech okolností: Tam, kde máme mluvit pravdu, tam, kde máme povědět, co si skutečně myslíme, tam, kde máme přiznat svá selhání a svoje viny... A stejně tak i Jakubův důraz na praktickou stránku naší křesťanské existence tu má na sám závěr epištoly svůj osobitý obsah: „Je-li kdo nemocen, ať zavolá starší církve... Vyznávejte hříchy jeden druhému... Zbloudí-li kdo od pravdy a druhý ho přivede nazpět, zachrání jeho duši od smrti.“ Tady jsou jmenovány nezastupitelné oblasti služby a konkrétní práce, kde mohou stát jedině ti, kdo v Krista doopravdy věří. A ve zdůraznění tohoto nezadatelného z křesťanské služby na světě je opravdový vrchol celého Jakubova listu.

První oblastí, o které mluví, je oblast přímělných modliteb. Modliteb za nemocné, modliteb v bolestech a nemocech světa, v bolestech těl i duší. Přímělná modlitba církve, tedy modlitba zaměřená od sebe ven, ke druhým, to je první oblast nejvlastnějšího křesťanského povolání.

Za druhé: „Vyznávejte hříchy jeden druhému.“ Společenství církve je místem, kde se spolu a vzájemně nese i vina. Velkým omylem a nesmyslem je představa, že Kristova církev je společnost výběrová. Křesťanská církev je azylem hříšníků. A takovým azylem může být jen proto, že náš Pán hříchy odpouští – všem, kdo činí pokání. A ti, kdo mu patří, ti, jimž bylo a je také každodenně odpuštěno, mohou a mají toto odpuštění zvěstovat.

A do třetice: „Zbloudí-li kdo od pravdy a druhý ho přivede zpět, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů.“ Být ukazatelem k pravdě, která je náročná a jednoznačná a která právě proto může opravdu vysvobozovat, pověřeno s mistrem Janem Husem, v tom je to třetí nejvlastnější a nezadatelné poslání církve. Tou pravdou, která vysvobozuje, není nauka, doktrína. Ta vysvobozující pravda má jméno: Ježíš Kristus. Jej věrně dosvědčovat a k němu být ukazatelem a ovšem sami jít věrně cestou jeho následování – v tom je prvořadé povolání těch, kdo se odvažují dovolávat se jeho svatého jména. To ať je oslaveno i skrze nás tady a dnes.

MODLITBA

Pane, dej i nám tu milost, abychom při mnohé důležité činnosti dokázali i dnes věrně nést svoje nejvlastnější křesťanské povolání: v přímlyvných modlitbách, v odvaze a ochotě spolu nést bídu a vinu světa i jedni druhých. Ať jsme vytrvalí ve zvěstování tvé odpouštějící lásky a v přivádění k tobě, jenž jsi cesta, pravda a život.

Rut Nývltová

ÚVAHY NAD ÚVAHAMI VIII

Příroda

Text níže vznikl pro potřeby vedoucích na letním táboře Pecka. V rámci ranní modlitebky zazněla uvedená píseň a četl se vybraný žalm. Poté následovalo zamyšlení, založené na knize C. S. Lewise Úvahy nad Žalmy, kterou vřele doporučujeme vaší pozornosti (jako ko-neckonců všechny knihy tohoto autora). Přímé citace jsou v uvozovkách, v závorce uvádíme stranu dle vydání z roku 2015. Jaro je v plném proudu, a tak je dnešní téma velmi příhodné.

Píseň: Chvála, Tobě patří chvála

Četba: Žalm 104

Dnes se budeme zamýšlet nad vztahem žalmistů k přírodě. A zaměříme se na dvě skutečnosti, které jsou pro židovské básníky starověku určující, ale nám coby křesťanům moderní doby by mohl uniknout jejich význam. Jedna je společná všem starověkým národům, druhá specificky židovská.

Tou první je fakt, že Židé stejně jako všichni lidé té doby byli povětšinou zemědělci, existenciálně závislí na půdě a vláze z nebe. Neznali naše potěšení z venkova jako protiváhy k městu. Venkov byl všude. Jako krásná příroda byla vnímána zejména ta úrodná, vhodná pro obdělávání nebo chov dobytka. O to víc může zaujmout vděčnost žalmistů i za věci, které lidem k užítku nejsou. „V úžasném Žalmu 104, který je především věnován přírodě, nemáme jen užitečný dobytek, povzbuzující víno a výživné obilí. Jsou tam zmíněny prameny, v nichž hasí žízeň divocí osli (Ž 104,11), cypřiše, kde si staví hnízdo čápi (Ž 104,17), horské štíty tam patří divokým kozorožcům a skaliska damanům (Ž 104,18), a dokonce se tu píše i o Ivech (Ž 104,21); a s pohledem upřeným daleko, až na moře, kam žádný Žid dobrovolně nešel, žalmista píše o dovádějících velrybách (Ž 104,26).“ (str. 84)

Druhou podivuhodnou skutečností je víra v Boha Stvořitele, tedy Boha, který přírodě přikazuje a ona poslouchá, Boha, který přesahuje svět. Je nad ním tak jako autor knihy či divadelní hry. Dílo jistě mnoho vypovídá o svém tvůrci, ale určitě s ním není totožné. A to je ve starověku mnohem převratnější pohled, než bychom možná čekali. V náboženství jiných národů té doby je otázka stvoření většinou spíše okrajovou záležitostí. Bohové se vynořují odkudsi z hlubiny či mají podstatu v ledu či ohni a následně plodí bohy další, čímž svět získává svou podobu a postupně se zaplňuje, ale už na začátku existují rekvizity, z nichž se odvíjí drama. Bohové světu nepředcházejí, existují v něm jako herci ve hře. Jestli existuje nějaký autor této hry a jak hra vznikla, se v těchto náboženstvích ptá málokdo. (Platon je coby ohromující teologický génius výjimkou a tento myšlenkový skok mohl učinit jistě jen s pomocí skutečného Tvůrce. Další výjimkou je Achnaton, o kterém bude řeč za chvíli.)

„Řekneme-li, že Bůh stvořil přírodu, vytváříme vztah mezi Bohem a přírodou, ale zároveň je od sebe oddělujeme. Ten, kdo tvoří, a to, co je tvořeno, jsou nutně dvě různé skutečnosti. Nauka o stvoření tak v určitém slova smyslu zbaňuje přírodu božství. S jak velkými obtížemi k tomu došlo a stále dochází, si nyní nedovedeme ani dost dobře představit. Pomoci nám může úryvek z knihy Jób (Jb 31,26–28, vyjádřeno její charakteristickou divokou poezií): „... jestliže jsem viděl světlo sluneční, jak září, a měsíc, jak skvostně pluje po obloze, a mé srdce potají se dalo zlákat, abych polibek svých úst jim rukou poslal, i to by byla nepravost hodná odsouzení.“ (str. 80–81)

Může se to zdát jako nevinné gesto, ale lidské srdce je továrnou na modly, a ne nadarmo jsou první dvě přikázání desatera taková, jaká jsou.

„Rozdíl mezi vírou v Boha a vírou v mnoho bohů není aritmetický. Jak kdosi podotkl, ‚boží‘ nejsou množným číslem Boha; Bůh nemá množné číslo. A tak když v zahrmění slyšíte hlas boha, blokuje vás to, protože hlas boha není hlasem přicházejícím odkudsi mimo svět, od Toho, který nebyl stvořen. Pokud si přestanete představovat, že slyšíte hlas boha, nebo si představíte boha jako anděla, jako slu-

žebníka Nejvyššího, dostanete se o krok kupředu. Zahřmění se nestane méně, ale naopak více božským. Jestliže přírodu zbavíte božstva nebo, lépe řečeno, božstev, můžete ji naplnit Bohem, protože potom se stává nositelkou poselství.“ (str. 82)

V judaismu pronikavé světlo Slunce může být obrazem Božího Zákona, Jeho spravedlnost pevná jako horstvo, Boží soudy nezměrné jako oceán. To, že se v žalmech Bůh halí světlem, bydlí v bouřkovém mračnu, způsobuje dotekem výbuch sopky nebo činí vichry svými posly, může připomínat pohanského Thora, Dia či Herma, je tu ale významný rozdíl. Ve světě plném bohů symboly nemají smysl, protože není nic víc, k čemu (nebo komu) by odkazovaly. Slunce je prostě bohem ve zlatém voze, nesymbolizuje nic víc. Je to vlastně podobné materialistickému pojetí, že hvězdy jsou jen koule hořícího plynu. Dokud je člověk omezený na viditelné a hmatatelné, jsou napsaná slova jen barvou na papíře a nemůže pochopit jejich smysl.

Toto unikátní poznání Boha jako Stvořitele celého světa a udržovatele všeho je podle C. S. Lewise zdrojem oné překvapivé vděčnosti ke všemu v přírodě, nejen tomu uživatelnému.

„Také vztah ke zvířatům je v židovství živý, svěží a nezaujatý. Ve skandinávských příbězích je zhoubný tvor, například drak, považován za nepřítel nejen lidí, ale i bohů. V klasických mýtech se objevuje cos ještě znepokojivějšího: hrozného netvora posílá bůh, aby zničil lidi, kteří jej rozhněvali. Žalmistův čistý, objektivní pohled – který si všímá Ivičat a livjátana hned vedle lidí a jejich dobytka – je neobvyklý.“ (str. 84)

Presvědčení, že existuje souvislost mezi všeobecnou úctou k přírodě a vírou v Boha Stvořitele, podporuje prastará (ze 14. století př. Kr.) báseň až zarážejícím způsobem podobná přečtenému Žalmu 104. Jmenuje se Chvalozpěv na slunce a jejím autorem je faraó Amenhotep IV., který si změnil jméno na Achnaton a všemi prostředky a za naprostého nepochopení všeho svého lidu prosazoval uctívání jediného Boha, Stvořitele všeho, jehož symbolem, nikoliv však s ním totožné, bylo Slunce. Achnatonovy reformní snahy zemřely spolu s ním, ale kdoví, možná skrze Mojžíše jeho vizionářské poznání obohatilo izraelský národ.

Na závěr osobní poznámka. Nemálo mě těší, že díky židovsko-křesťanské tradici je poznání transcendentního, tedy svět přesahujícího Boha v naší víře tak zakotvené, že můžu, aspoň doufám, bez pokušení pohanského pantheismu přijímat i představu Boha imanentního, přítomného ve svém díle. Že mohu chápat Boží Stvoření světa jako prvotní Boží Vtělení. Věřím, že i v dnešním pokriveném světě a padlé lidské přirozenosti zůstává odlesk Boha, který se doslova vložil do svého díla a řekl o něm, že je dobré, ba velmi dobré.

Pane Bože, Stvořiteli nebe i země, Tvůrče každého z nás, děkujeme za Tvé úžasné dílo. Děkujeme, že od stvoření světa máme přímo před očima Tvoji věčnou moc

a božství a že zároveň můžeme z Tvé milosti vědět, že Ty jsi víc než cokoliv, co lze poznat smysly. Prosíme, dej, abychom každého tvora a veškeré stvoření vnímali jako Tvoje dílo, v němž ty sám jsi přítomen a zaslouží si tím naši veškerou úctu a péči. Děkujeme za bezprostřední potěšení, které nám Tvé dílo skýtá.

David a Běta Slabí

POZVÁNKY

POZVÁNKA NA NOC KOSTELŮ

3. 6. od 18 do 23 hodin se jako každoročně zapojíme do Noci kostelů. Žádáme dobrovolníky, aby přišli pomoci provázet návštěvníky.

Zájemci hlaste se u bratra faráře.

KONCERT

Zveme vás na koncert smyčcového kvarteta Leñadores, které hraje ve složení Pavel Hanych, Anna a Tomáš Gabrielovi a Vojta Stralczyński. Na program budou Slovanské kvartety od skladatelů Glazunova a Dvořáka. Více informací na plakátku.

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

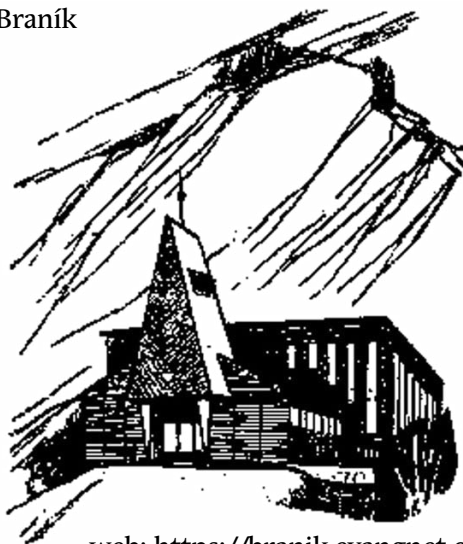
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIX. ročník, číslo 5/květen 2023

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jarka Čierná, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

Lucky Luke, dorostová výprava (str. 4)